

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE HUGUETTE GARNIER

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

— Είστε πολύ καλή, κυρία Λαλούα, πού θέλατε να με πάρετε με τις κόρες σας στο χορό. Ὁ χορός όμως δὲν με τραβᾷ. Δὲν ἔχω πρῆξι οὐτὰ νὰ χορεύω ὡστε νὰ βλέπω τοὺς ἄλλους νὰ χορεύουν. Βάραινα μ' εὐχαριστεὶ πολύ νὰ βγαίνα με τὴ Χριστιάννα καὶ τὴ Μαργαρίτα. Ὑπάρχουν όμως στιγμὲς πού προτιμῶ νὰ μένω αὐτὴ μου.

— Δὲν εἶνε πολύ εὐθύμο τὸ σπίτι μου, εἶμαι όμως εὐχαριστημένη. Ἄλλοι δὲν ἔχουν οὐτὰ αὐτὸ... Ἔχω ἄγῶ τουλάχιστον ἓνα κορυδαίνιο κρεβάτι, μὰ σαῖς-λόγες, ἓνα κομψὸ τραπέζι στὴ μὲση, λίγα νόσσημα παδάμα στους τοίχους... Ὅταν γυρίζω ἀπ' τὰ μαθήματα πού δίνω, κάθονται ἐκεῖ, κοντὰ στὸ παράθυρο, παίρνουν ἓνα βιβλίο ἢ ἓνα ἀργόεργο ὅπως ἐκίονα ἢ δυστυχιομένη μου ἢ μαμά, μὰ μένω ἡσυχῆ. Κανεὶς δὲν με πταίει. Εἶμαι εὐχαριστημένη ἐστὶν...

— Σὰς φαίνεται μεγαλοχολὸ αὐτὸ; Ὅχι, σὰς βεβαίῳ. Πρέπει μόνο νὰ συνηθίσω κανεὶς. Ἀσχημῆ, φτωχὴ, κακοφτιαγμένη ποτὲ εἶμαι, τὴ τὴν θέλω τὴ κίνησι; Ποιὸς νόσος θὰ μοὶ ἔκανε ποτὲ τὴν ἐλεημοσύνη νὰ μοὶ οἴη ἔστω καὶ μὰ ματιά;

— Εἶμαι ὑπερβολικὴ; Δὲν εἶμαι τόσο ἀσχημὴ λέτε... ἔσαν περικυλισθὼ τὸν ἑαυτὸ μου; Μὴ χάνετε ἀδικὰ τὰ λόγια σας γιὰ νὰ με παρηγορήσετε. Ἔστω πολύ καλὰ τὰ χάλια μου καὶ ὅτι μ' ἄν μοὶ πῆτε, δὲν μπορῶ νὰ ἐνεγάσω τὸν ἑαυτὸ μου καὶ νὰ πιστέψω ὅτι δὲν εἶμαι ἀσχημῆ. Καλύτερα νὰ ἔξω κανεὶς καλὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ὅσο γίνεται λογικὸς καὶ δὲν χάνεται σὲ οὐτοπίες.

— Μόλις κανένας νὸς ἀρχίξῃ νὰ μ' ἠδιαφέρει λιγάκι, πηγαίνα στὸν καθρέφτη μου. Αὐτὸ μοὶ φτάνει. Βλέπω ἀμέσως ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένω. Φοβόμαι τόσο τὴ γελοιοποίησι! Γερῶς στὴν γαντίνα μου δίχως νὰ ἔχω περὶ καμμιά ἀξίωση γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔστω.

— Ἡ μητέρα μιάς μαθητριάς μας θέλησε κάποτε νὰ με ἀπορήτη. Μοὶ εἶπα μὰ μέρα μὰ μεγάλη εὐγένεια καὶ λευκότητη. — Δὲν ἔξοτε νὰ χτενιστήτε, δεσποινίς Ἀνέτη. Φορῶτε τὸ μαπέλι σας, θὰ σὰς πᾶω στὸ κουρετο τοῦ Λεονάρ. Ἐλάτε.

— Πήγαμε στὸ κουρετο, Μπήκαμε κ' ἔνα μπλὲ σαλόνι. Εἶδα ἓνα πλῆθος γυναικῶς κάτω ἀπὸ τὴς μοσιὲς καὶ τὰ φαλίδια τῶν κουρετῶν με τὴς ἄσπρες ποδιές. Ἡ ἀτρομασία ἦταν γεμάτη μ' ἓνα ἐλαφρὸ ἄσμα. Κάθησα κ' ἔβγαζα σὲ μιά καρέκλα καὶ περίσωνα τὴ σκιρὰ μου. Ἡ κυρία πού κυροφυλοῦσε ἐν τῷ μεταθ' με τὸν Λεονάρ, σὲ λίγο με φανάσε. Πληθίσια. Ὁ κουρετὸς μὲ κτύπησε ἀπὸ πᾶσω ἔως κάτω. Ὡ, δὲν θὰ ἔρχασω ποτὲ τὸ βλέμμα του ἑαυτοῦ πού ἔλασε καθαρά;

— Τὴ θέλατε νὰ τὴν κἀνωμος; Μπορεῖ νὰ ἀπορφήνη κανεὶς ἓνα τέτοιο τέρας;

— Καὶ πράγματι δὲν ἔκανε τίποτα. Φοβόμουν τόσο μήπως ἀρχίσῃ ὁ κόσμος νὰ γελᾷ μαζί μου... Κανεὶς όμως δὲν γέλασε—προκαλοῦσα μὲλλον τὸν οἶκω.

— Ἀπαισιόδοξη; Ὡ! καθόλου!... Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχανα τὴς ἐπιτιμίας μου. Πίστευα κάποτε ὅτι θὰ μοὶ τύχῃ καμμιά συνάντησις, καμμιά συμπρωσις, καμμιά «ἐπικτικὴ ψυχῆ» πού δὲν θάδινε σημάς στὴν ἀσχημιά μου, ἀλλὰ θὰ πρόσζεσε στὰ ψυχικά μου χαρίσματα... Ἡ ἐπιτιμία όμως αὐτὴ δὲν βάστησε πολὺ. Σὲ μιά ἐποχὴ πού τόσο ὡμορφῶ κοριτσά τὸν κάκου ζητοῦν γαρμπουρ, τὴ θέλατε νὰ γίνω ἄγῶ; Ἔχω τὴν ἀτυχία νὰ βλέπω καθαρά. Τίποτα δὲν μοὶ ἐσπεύγει. Δὲν εἶμαι πονηρὴ. Ἔστω ἀκόμη γιατί με προκαλοῦσι τόσο συχνὰ στὶς οἰκογένειες πού ἔχουν κοριτσά γιὰ παντριά.

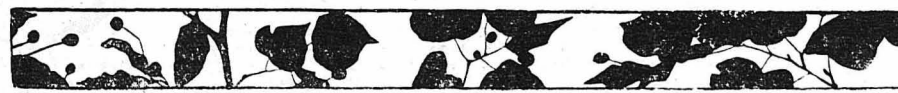
— Νὰ ἐξηγηθῶ; Μοὺ φαίνεται ὅτι με καταλάβετε καλὰ. Ἄλλως τε αὐτὸ θὰ σὰς ψύχραινε. Ἐπιμένετε; Τόσο τὸ χειρότερο λοκῶν!

— Μὲ προκαλοῦν δὴθεν γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν, κυριὰς όμως

μου εἶχε μὴ στὸν οὐρανὸ. Ἦρουν εὐτυχῆς σὰν ἓνας ἀγγελὸς τοῦ παραδείσου. Ἀπὸ τὴ Ρώμη ἐγύμια γαγγίρα ἐδῶ, γεμάτος ἀπὸ τὴν πὸ μεγάλη κ' ἀπὸ τὴν πὸ ἀλλοκοτὴ εὐτυχία πού ὑπαρῶσι στὸν κόσμω γιὰ νὰ προσευχηθῶ μπρὸς στὸ βωμὸ τῆς Ἀντονατίας...

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὁ γεροντῶς με τὸ κομπιέμο ντυσίμο, ἀπαμυκρῶνθη γευκάντας τὸ ἔδαφος με τὸ μισοστυνί του, με τὴν κορῆ-ἀλληλ' λαβὴ κ' ἀναλαομβάνοντας διαρκῶς: «Ἁγία Ἀντονατία... Ἀντονατία... Ἁγία Ἀντονατία...»

Guillaume Apollinaire

μὲ προκαλοῦν γιὰ νὰ φαίνονται ἢ ἄλλες κοντὰ μου ὡμορφότερες. Μὴ διαμαρτύρεστε!... Σας ἢ ἴδια δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ παρατηρήσατε ὅτι δὲν καθίσω δίπλα μου ἢ Χριστιάννα φαίνεται μὲ ὄραία, πὸ, ξανθιά. Ἡ Μαργαρίτα κοντὰ μου εἶνε τρισχορτωμένη. Ὡ! μὲ συγχωρεῖτε... Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ με τὴς μικρῆς Γερμινὲν, τὴς ἀδελφῆς Νιβεργῆ, τὴς δεσποινίδος Ρικουά... Χάρης σὲ μένα ὁ ἀντρές τὴς προσέδωκε. Ὅταν οἴξουν τὰ μάτια τους σὲ μένα γυρίζουν ἀμέσως νὰ βροῦν κατὰ λιγώτερο ἀηδιαστικὸ. Αὐτὴ εἶνε ἡ μαύρη ἀλήθεια.

— Στὴν ἀρχὴ, ὅταν ἔβλεπα κανένα χορευτὴ νὰ προσηλῶνῃ τὰ μάτια στὴν παρῆ μου δὲν καταλάβαινα. Ἐλπίζα ὅτι κάποτε θὰ ἐρχόταν ἐπὶ τέλους καὶ ἢ δικὴ μου σκιρὰ. Δὲν ἦνουν πάντα τρανταχτῶν ἔτων... Τώρα δὲν σέπτεται καὶ τίποτα, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, φτάνει νὰ μένω αὐτὴ μου... Ἐμεῖς εἶμαι λιγώτερο μόνη, ἀνάμεσα στους τέσσερες τοίχους, παρὰ μὲ τὴ συντροφιά τῶν κοριτσιῶν πού προσκαθοῦν ν' ἀρέσουν. Κοντὰ τους μοὺ φαίνεται ὅτι εἶμαι ξένη. Ἡ ἀσχημία μου με ἀπομυκρῶν. Ἡ μουσικὴ μπορεῖ νὰ ἀπορήτῃ τὴς εὐθήμες ἢ τὴς λυπητερῆς νότες της. Δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ αὐτὴ πού κλαίει μέσα μου: — Δὲν ὑπάρχει τίποτα γιὰ σένα στὸν κόσμο... εἶσαι ἀσχημῆ... ἀδέκαρη... χωρὶς καμμιά χάρη... Πήγαμε νὰ κρύψῃς τὰ μούτρα σου... Γύρισε στὸ σπίτι σου... Τὴ περιμένεις;

— Δὲν περιμένω τίποτα. Ἀπολύτως τίποτα. Εἶμαι καταδικασμένη νὰ μὴ ἀγαπήσω κανένα, ἀφοῦ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήσῃ. Τὴν ἀγάπη πού χαρίζῃ ἢ φύσῃ καὶ στὰ πὸ πτωχὰ πλάσματα τῆς τὴν ἔχει στερεῖσει ἀπὸ μένα. Ἔχω μούρες ἰδέας; Μὰ χίλιες μικροεπιτημοσῆς με διακίοναν; ὅταν με κτυποῦν ὁ μισοσχημῆς παίρνουν θάρρος ἀπ' τὴ δικὴ μου ἀσχημιά. Τὸ νομῶ αὐτὸ ἀπ' τὴς ματιές πού οἴχουν στὸν καθρέφτη, ἀπὸ ἓνα χαριόγελο τους, ἀπ' τὴν ἱκανοποίησι πού ζωγραφίζεται στὰ πρόσώπα τους. Ὅλας φαίνονται σὰν νὰ λένε μέσα τους:

— Ὅχι, κ' ἄν εἶμαι δὲν ἔχω τὰ χάλια αὐτῆνης! Μὴ νομίζετε όμως ὅτι ὅλη τὴν ἡμέρα τυροννίεμαι μ' αὐτὲς τὴς σκέψεις. Ἡ ζωὴ ἔχει καὶ γιὰ μένα ἀκόμη τὴς καλῆς τὴς στιγμῆς. Τὴς Κυριακῆς πηγαίνα μὲ κάθουμαι στὸν πάρκο Μονσοῦφ. Κιττάζω τοὺς κύνιας, τὰ παιδιάκια, τὰ κερνάμα φάλλα τοῦ φρινοπάρου. Ὁ ἄοιγω μωροφυτὸν νὰ τὸν ἔχω στὸ μὲν ὡμορφῶ πού διαβάσει τὸ ρομάντζο της στὸ παγκάκι ἐνὸς πάρκου!.. Τίποτα δὲν συμβαίνει σὲ μένα. Ζευγάρια ἐρωτευμένα περνοῦν σφικτοχυλισμένα. Ἔστω ἀπὸ τὴν πελαρ τῶν ἄλλων, ὅτι ἢ εὐτυχία εἶνε ἐφήμερη. Τὰς ἀπολοῦθῶ με τὰ μάτια, τὰς κομαρώνω, ἴσως καὶ νὰ τὰς ζηλέσω κάποτε...καὶ γυρίζω τὴ σελίδα. Μουάζω μ' ἐπινοῦς πού λατρεῖται τὰ μεγάλα ταξείδια καὶ πηγαίνουν στὸ σταθμὸ νὰ δοῦν ἀγνάστους πού παίρνουν τὸ τραίνο. Ἐγὼ δὲν ἔχω διαπαισμά νὰ βῶ ἔξω ἀπ' τὴν αἰθουσα ἀνομιῆς...

— Τὴ χλωμὴ πού εἶστε. Ἐλάτε δά, μὴ στενοχωριέστε κυρία Λαλούα, δὲν εἶνε τὰ πράγματα τραγικά! Εἶνε κανεὶς ἐκεῖνο πού εἶνε ἢ Μόνω ὅταν ἔχη τὰ χάλια τὰ δικὰ μου προσιμὰ νὰ τὰ ἐξῆνα, καταλαβαίνετε; Τώρα λοιπὸν πού σὰς ἔβλαμα τὴν ἐξομολόγησι μου, ὑποχωρεῖτε μου δὲν θὰ μοὺ ἐπαναλάβετε τὴς εὐγενεῖς προσομιήσεις σας...

— Ἄς μ' ἀφήσουν περὶ ἡσυχῆ. Ἄς μοὺ λείψουν ἢ γιορτές. Ἀρκετὰ με εἶθαν τὰ φῶτα. Ἀρκετὰ γέλασα. Ἀφῆσε με στὴν ἐρημιά τῆς μαμαρούλας μου. Ἡ μόνη εὐχαρίστησι γιὰ μένα εἶνε ὅταν ἔξω ὅτι εἶμαι μόνη, ὅτι κανεὶς δὲν με βλέπει, δὲν με γυρίζῃ με ἀηδία τὸ κεφάλι του. Ἐλάτε, μὴν κλαίτε, κυρία Λαλούα, γιατί θάρχισα νὰ κλαίω κ' ἢ ἄγῶ. Καὶ τότε θὰ γίνω ἀκόμη πὸ ἀσχημῆ...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὰ ἔρωτικὰ γράμματα τῶν γυναικῶν εἶνε προορισμένα ἢ νὰ χἀνεται ἀπὸ ἐκεῖνον στὸν ὅποιον ἀπευθύνονται, ἢ νὰ ἀπιστοφῶνται σ' αὐτὲς πού τὰ ἐγροψαν, ἢ νὰ ἀποσφραγίζονται καὶ νὰ διαβάζονται ἀπὸ κάποιον πού δὲν θάπρεπε νὰ τὰ διαβάσῃ ἢ νὰ πλέωνται ἀπὸ τὴς ὑπερήτερες, ἢ τέλος νὰ δεῖχονται σ' ἄλλον τὸν κόσμω.

Huguette Garnier